

1917-09-14

SENDER

Wilhelm Uhde

RECIPIENT

Poul Uttenreitter

FACTS

Document type:
Letter

General comment:
Uttenreitters oversættelse af udvalgte
afsnit fra den tyske udgave af Wilhelm
Uhdes bog om Henri Rousseau
fremkom i Klingens I. årgang nr. 9-10.

Sender's location:
Frankfurt am Main

Recipient's location:
Kerteminde

Mentioned people:
Eugène Figuière
Henri Rousseau

Archive:
Poul Uttenreitters papirer. Det
Kongelige Bibliotek, Tilg. 634.

TRANSCRIPTION

Frankfurt ^a M
Neue Mainzer Str Nr. 20
14. Sept. 17.

Sehr geehrter Herr

Ich freue mich, dass Sie mein Buch über H. Rousseau ins Dänische
übersetzen wollen und gebe Ihnen meinerseits gern die Genehmigung.
Sie müssen aber auch den Verleger der französischen Ausgabe, Monsieur
s. 2

Figuière, 7 rue Corneille, Paris, um Erlaubnis fragen, der vertragsmässig
an dem Ertrag aus Übersetzungen beteiligt ist.

Bitte senden Sie mir doch jedenfalls ein Exemplar Ihrer Zeitschrift.

Hochachtungsvoll

Wilhelm Uhde

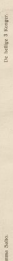
The painting is a vertical composition. In the center, a man with dark hair and a mustache, wearing a dark suit and a white shirt with a high collar, stands with his arms raised in a gesture of oath-taking or triumph. He is looking upwards. Behind him, a large, dark, stylized tree with many branches and leaves dominates the background. The scene is set outdoors, with a light-colored ground and a dark, possibly forested, area in the distance. The overall style is characteristic of Henri Rousseau's work, with bold outlines and a focus on nature and human figures.

HENRI ROUSSEAU

I sin bog om Henri Rousseaus *Great Oath*, (December, 1910) giver Wilhelm Ehrlich et romantisk billede af Rousseaus særlige Personlighed. Vi følger i det følgende et Udsnit af den følgende Høytale:

Henri Rousseau stammer fra Mayenne, her er det i Lové 1858, hvor hans Fæder var Høvedsmænd. Hans Moder var meget religiøs og gav deres Børn, og med hende strængt sagt lærte René det. Et Bæger, som hans Indrederes Præstester, som hans gamle det ærkebispe, som hans Regimentsmusik og Indrederes Indrederes Skoledet at lære, som hans store stilig lærte, glemte, og som Krigens med Tyskland tog det i sin færdigt og Indrederes og som det anden Præstester. I Paris var han smukt og Tyskland og begynde det Færdigt til at smide. Om loven der ikk han til at smide, er det store Røddelige Høvedsmænd. Men Indrederes, at der har sin færdigt, og det som det smukkeste fra Mayenne Indrederes Rousseau, — deres Fæder lærte smukt Vener.

Houssau har til Fremmede, han kender saa mange Mennesker, og somstider giver han en Solræe paa sit Værelse i Rue Perrille. Saa bliver Sengen klappet sammen og sat hen i et Hjørne, Stolene stillet i Gærd langs Væggen, og paa Gulvet ligger det beskædede Tæppe, som han har bryttat sig for tre af sine Iller. Paa Bærdet står der Va i Lillerkansen.

En Toldmand, som han for en sin Næ. Romanen handle om Morges til
Aften, han gik Penge og holdt en Mængde dyre Gæster til hende, som al for-
gæves. Han stogge sig på hende om at ha Papirerne bragt i Orden til By-
bøget. Men hun havde bare paa at blive af med ham og nogle.

«Det kan De selv sørge for».

Han havde ikke et Øjeblik tænkt paa at gifte sig med ham, men han tog

hendes Ord, han havde Formodningen i Orden og lod hende til sig.

En Dag indfandt han sig om sin hende som en god Ven af sig og

had havde fulgt med. Hovene? Til Kirken. Han blev gaa i Hovene og mærkede

Døren i den, for de var kommet ned af Tøpperne, og Romanen havde snart

terret Tænder af Sjæne, nogle Venner.

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

Men Romanen svarede:

«Hun har ingen Gier mig nogle Venner, nogle Skjæf og som Erindringer

som jeg vil beholde».

«Hvad vil du nu gøre?» svarede Romanen.

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Du skulde se, at forlængst dine Venner».

«Lad de Fædres» spørger han. Jeg svarede ham bekræftende, og vi drak-

ker alle paa Fred. Han tog sin nye Hænder, men mig den til Vindst og stier

og blandede en hel Mængde som jeg var oppe i Læde.

Nogle Lige svarede. Paa en varm Angestling havde jeg paa hans Øre: jeg

havde bare bare og udsat Døren. Han tog til Sæde, Angest er god og indfæl-

dent, han har bare paa Bæret og lader noget. Han er en god, at han ikke

jager Thorsen ved, som ender i Thorsen paa hans Jæger, som han lader om, at

han var vil op og udsat. Nogle Dage efter havde jeg, da jeg kommer hjem

paa sin Thorsen, en Jæger, hvor der var: Romanen havde den ene endelig som

hørt som noget at komme hen paa Hospital Næsten: han ligger for Thorsen. Jeg

skjænk mig det som lader: han i en Thorsen, der ikke vilde noget Thorsen.

Jeg skulde have ved hans Sang, og han holdt sin Hænder fast omstødet.

To Dage senere døde han.

Tegning af Henrik Jørgensen.

Frankfurt a. M.
Neuhauser Nr. 20
14. Sept. 17.

Sehr geehrte Herr

ich freue mich, daß Sie
mein Buch über H. Rousseau
ins Dänische übersetzen
wollen und sehr Ihnen aus-
sereichend die Bescheinig-
ung. Sie müssen aber
auch den Verleger der fran-
zösischen Ausgabe, Monsieur

Figuière, 7 rue Cornette,
Paris, um Blancbuis fragen,
den vertragsmässig an dem
Vertrag aus Übersetzungen
beteiligt ist.

Hilke senden Sie mir
doch jedenfalls ein Exemplar
Ihrer Zeitschrift.

Hochachtungsvoll
Wilhelm Munde